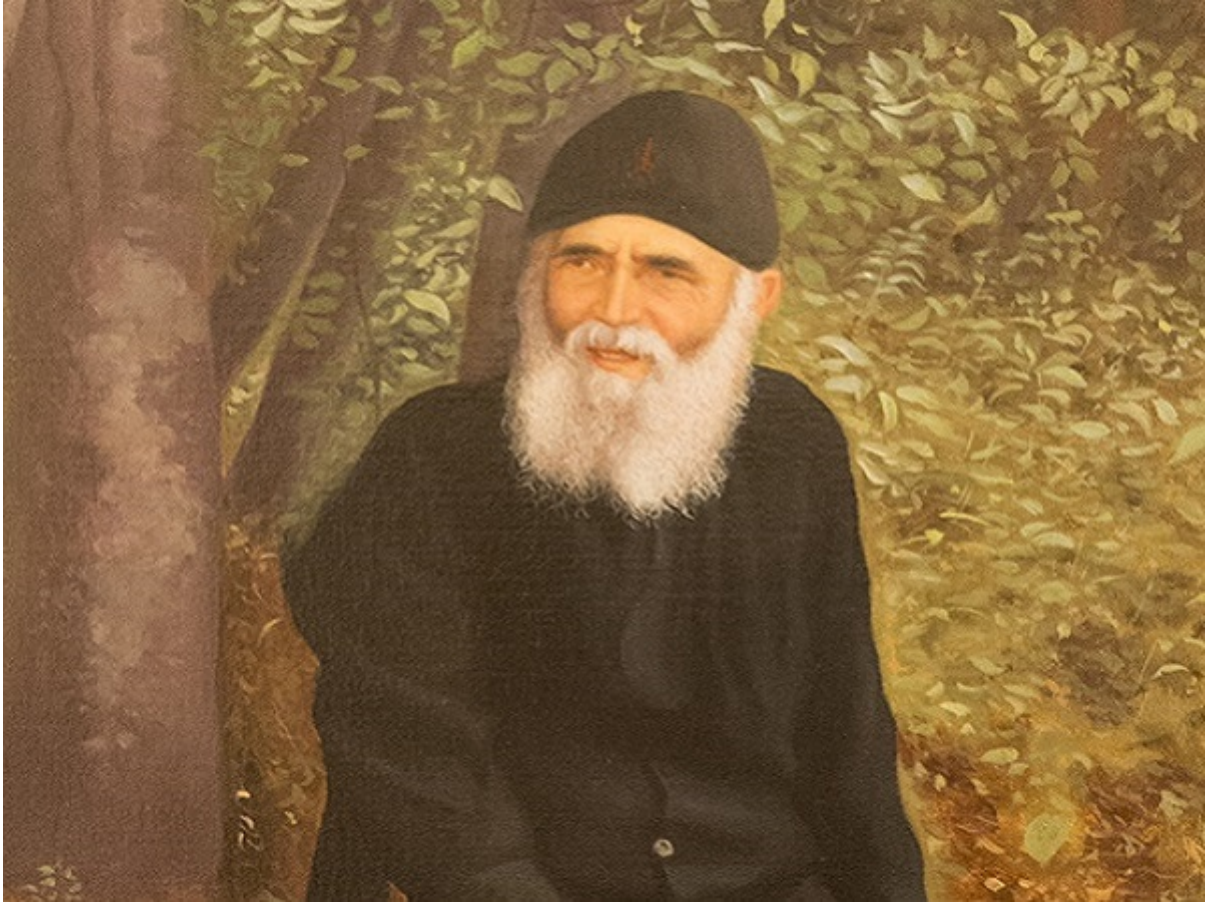

Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης: Ένθεος και φιλάρετος βίος (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης (†))

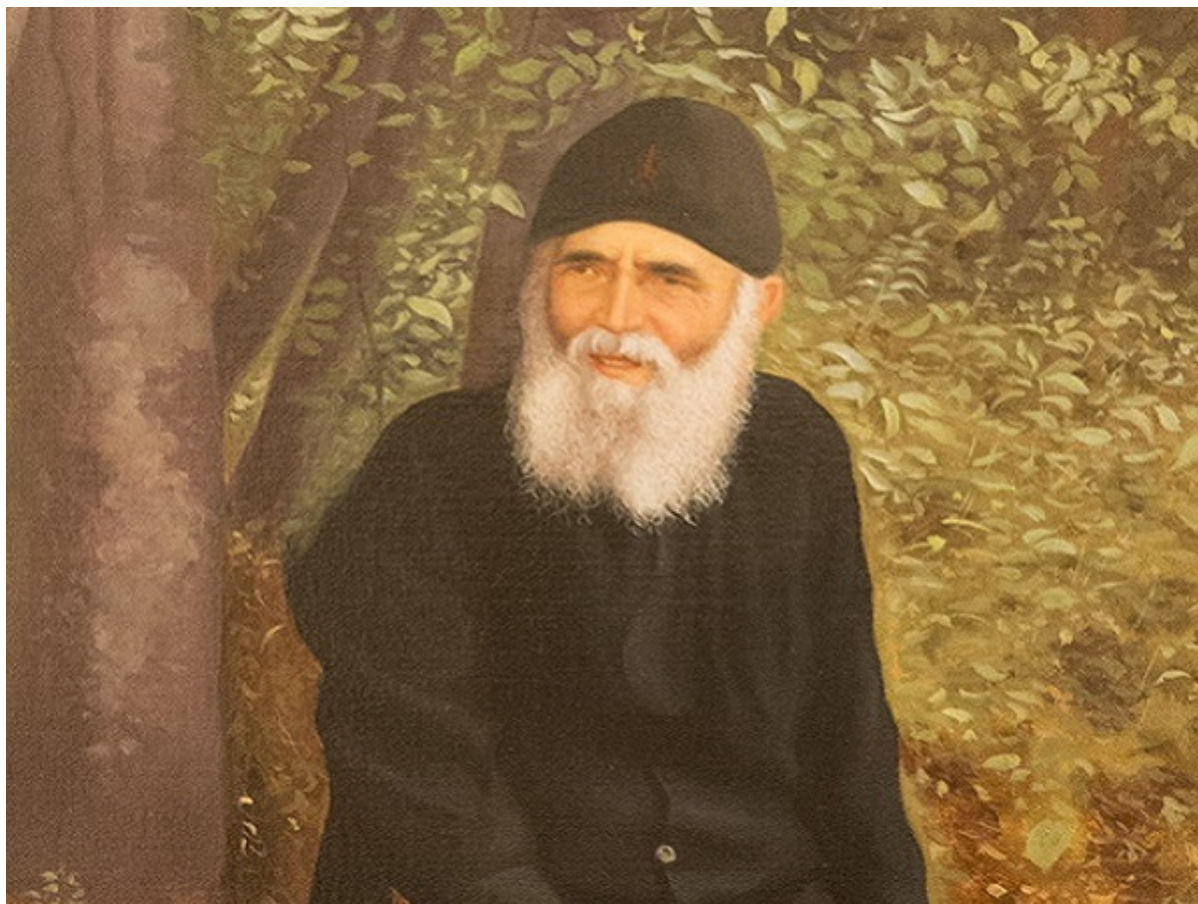
/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο βίος του μακαρίου και μακαριστού Γέροντος Παισίου, είναι μια ανθοδέσμη σπανίων κι ευωδών αρετών. Είχε τη μακαριζόμενη απ' όλους τους νηπτικούς πατέρες ξενιτεία. Παρότι είχε μεγάλη αγάπη στους γονείς του, τους αρνήθηκε για την αγάπη του Χριστού. Διέκοψε κάθε επικοινωνία μαζί τους και μόνο τους μνημόνευε στην προσευχή του ως ζώντες ή κεκοιμημένους. Η ξενιτεία είναι βασική μοναχική αρετή.

Λέγουν, πως ο Γέρων Παΐσιος έφθασε εκεί που έφθασε, ψηλά, περισσότερο από τη μεγάλη του άσκηση παρά από την υπακοή. Εν τούτοις και ο Γέροντας Παΐσιος έκανε σε όλη του τη ζωή διαφορότροπο υπακοή, γιατί γνώριζε καλά την ωφέλειά της. Έλεγε: «Η υπακοή είναι ο πιο σύντομος και εύκολος δρόμος. Είναι το κλειδί του Παραδείσου. Με αυτήν κόβεται το θέλημα, ο εγωισμός, τα πάθη και έρχεται η Χάρις του Θεού και γίνεται η ζωή Παράδεισος. Η υπακοή οδηγεί εύκολα στην αγία ταπείνωση».

Ο φύλακας κέρβερος της κάθε αρετής του, ήταν πάντα η ανόθευτη και πλούσια ταπείνωση, η υγιής και θεομακάριστη, που είναι η καλύτερη ασφάλεια για τον πνευματικό άνθρωπο. Ο παπα-Τύχων έλεγε: «Ο Θεός κάθε πρωί ευλογεί τον κόσμο με το δεξί του χέρι. Όταν δει ταπεινό, τον ευλογεί και με τα δυό του χέρια». Έτσι ο ευλογημένος αυτός άνθρωπος του Θεού και αληθινά ταπεινός, έλεγε: «Ο μεγαλύτερος εχθρός μου είναι το όνομά μου». Όλους τους αισθανόταν ανώτερους του. Ο ταπεινός, λένε, δεν φοβάται αν πέσει, γιατί είναι χάμω, κι από το χάμω πιο χάμω δεν έχει. Έτσι ήταν άφοβος, ελεύθερος, χαιρόταν να τον κατηγορούν κι όχι να τον τιμούν κι επαινούν. Ο ίδιος είχε την ειλικρινή αίσθηση περί του εαυτού του ότι είναι ένα μόριο σκόνης ακάθατο. Γι' αυτό μιλούσε συνεχώς για μετάνοια, την οποία είχε λησμονήσει ο κόσμος καθώς έλεγε: «Η έλλειψη ταπεινώσεως είναι κύρια αιτία των πολλών προβλημάτων του σύγχρονου ανθρώπου».

Πλούτος του ήταν η πενία και η ακτημοσύνη. Χαιρόταν πιο πολύ να δίνει παρά να παίρνει. Λυπόταν όταν του έστελναν χρήματα και προσπαθούσε σύντομα να τα μοιράσει σε φτωχούς. Αυτός που λόγω της εκτιμήσεως του κόσμου θα μπορούσε να είχε πολλά, δεν είχε τίποτε, και μερικές φορές μάλιστα δανειζόταν για να εκπληρώσει βασικά του έξοδα. Οι πρώτοι χριστιανοί αγαπώντας τον πλησίον σαν τον εαυτό τους, έδιναν κι από το υστέρημά τους. Ζούσαν με τα εντελώς απαραίτητα και μοίραζαν τα υπάρχοντά τους στους φτωχούς. Ο Γέροντας ως αληθινός Μοναχός, με τον ενθουσιασμό των πρώτων χριστιανών χαιρόταν υπερβολικά στη στέρηση, την κακουχία, την εγκράτεια.

Η νηστεία και η αγρυπνία ήταν μόνιμοι συνοδοί όλης της ζωής του από μικρό παιδί. «Ο άνθρωπος –όπως έλεγε ο Γέροντας Αιμιλιανός ο Σιμωνοπετρίτης– τίποτε δεν μπορεί να δώσει στον Θεό, αφού όλα του ανήκουν, εκτός από τον εκούσιο κόπο και μόχθο». Η εποχή μας είναι υπερκαταναλωτική και φυγόπονη κι επηρεάζει και την πνευματική ζωή και οι άνθρωποι θέλουν σήμερα άκοπα κι άμοχθα να προοδεύουν και πνευματικά. Ο ευλογημένος Γέροντας, ο μεγάλος αυτός βιαστής, τόνιζε ιδιαίτερα τη σημασία του κόπου που συγκινεί τον Θεό. Έλεγε με πόνο ο Γέροντας: «Η σημερινή γενεά έχει μια οκνηρία, που μεταφέρεται και στη μοναχική ζωή. Θέλουμε να αγιάσουμε δίχως κόπο». Ο ίδιος αναπαυόταν στην κόπωση. «Χρειάζεται –έλεγε– βία και όχι ζόρισμα και άγχος». Η πνευματική βία δεν είναι

ζόρισμα και βοηθά. Η άσκηση φυσικά δεν είναι αυτοσκοπός, ούτε επιτρέπεται ποτέ κανείς να καυχηθεί για τα ασηκητικά του κατορθώματα. Γι' αυτό σοφά έλεγε: «Πρώτα να εφαρμόσουμε την ταπείνωση και την αγάπη και μετά αγρυπνία και νηστεία». Οι κατανοητοί, μεστοί και σοφοί αυτοί λόγοι, αξίζει να προσεχτούν από όλους ιδιαίτερα.

[Για να δείτε ολόκληρη τη μελέτη πατήστε εδώ](#)

Πηγή: Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, 2017.